

PERLA SESTER

Léto se mimořádně vydařilo. S mým životem to bylo slabší. Moje dívka se zakoukala jinde a dala mi kopačky. Proto jsem místo naplánované romantické dovolené nadšeně přijal nabídku kamarádů, abych s nimi jel na naše oblíbené místo u moře.

Po večerech jsme vymetali bary, ráno dlouho vyspávali a pak se šli koupat nebo skákat z vysokých skal. To nás tu naučili domorodci a my se nechtěli nechat zahanbit. Když člověk shora pozoroval to malé místo, kam se musí trefit, aby se nerozmlátil o skálu, mělo to něco do sebe. V té chvíli jsem měl pocit, že žiju.

Jednou se to ale nepochopitelně zvrtilo. Už když jsem letěl vzduchem, bylo cosi v nepořádku. Ačkoliv nefoukalo, táhlo mě to bokem. V letu toho člověk mnoho zkorigovat nedokáže. Škrtl jsem lehce o kraj mělčiny, pak jsem se už našťestí zanořil do spásné hloubky. Ale ani tady to nebylo jako obvykle.

Místo toho, abych zbrzdil sestup ke dnu a vyrazil vzhůru, omotala se mi kolem nohou síť. Ruce jsem měl těžké jako z olova a na chvíli jsem přestal vidět. Náhle všechny potíže přehlušila palčivá bolest v uchu a znovu jsem začal vnímat. Před očima mi proplouvaly mámivé vodní krásky se zelenými vlasy a rybími ocasy.

„Výborně! Podařilo se to, máme ho. Teď honem ke královně!“

Kolem hlavy mi vlála vzduchová bublina, která mi umožňovala dýchání. Zato ruce mi svázaly dozadu a vlekly mě velkou rychlostí do hlubiny. Překvapilo mě, že necítím stoupající tlak vody a pořád vidím.

„Co to má znamenat, kde to jsem?“ zeptal jsem se vznešeně vypadající sirény, před kterou mě její družky vybalily ze sítě.

„Umožnily jsme ti přístup do našeho světa, protože potře-

bujeme tvoje služby,“ odpověděla a já ucítil, že mám zase volné ruce, „do jedné tvé náušnice jsme vložily perlu sester, která ti umožní vidět a slyšet to co my, a rozumět tvorům kolem.“ Přemýšlel jsem, jak moc by ji popudila žádost, aby mě vrátila zpět na břeh.

„Aby nedošlo ke zmatkům, dáme ti na vybranou,“ pokračovala královna, než jsem stačil cokoliv říct, „pomůžeš mi najít dceru nebo tě necháme osudu a ty se utopíš.“

„Skvělý výběr! Ale já tvou dceru neznám a nechápu, proč ji mám hledat právě já.“

„Do Poseidonovy zahrady se může podívat jen někdo mužského rodu. Nás tam magická bariéra nepustí. Proto jsme polapily tebe. Obtiskneme do tvé mysli mapu zahrady a dostaneš s sebou multiklíč, který otevře pasti, zámky a umí zlomit i zaklínadla. Tak co, už ses rozhodl? Zkusíš vypátrat, kam se poděla Aurie?“

„Sice nemám nejmenší představu, jak ji poznat a kde hledat, ale zkusím to. Mohu mít ještě pár otázek?“

„Sestra Delfita tě vhodně oblékne a doprovodí k zahradě. Během té doby se jí můžeš ptát na vše, co ti připadá důležité,“ propustila mě královským gestem a odpulala.

Ostatní družky ji následovaly a se mnou zůstala jen jedna vodní kráska s modrozelenými vlasy a vlídnýma očima. Vzala mě za ruku a odtáhla do jedné malé jeskyně, kde mě donutila obléknout na nohy šupinatý návlek s ploutví na konci.

„V tomhle se neumím pohybovat,“ protestoval jsem, ale ona se jen usmála.

„Je neslušné ukazovat se na veřejnosti se dvěma holýma nohama.“

„A nezakrytá horní pŕlka těla nevadí?“ podivil jsem se nahlas a zálibně si prohlédl spanilé křivky její hrudi.

„My svou pokožkou dýcháme. Nemůžeme zakrýt vše. A nedívej se takhle, znervózňuje mě to. Ukaž, pomohu ti to obléknout. Jsi tak nešikovný...“

Zavřel jsem oči a snažil se pravidelně dýchat, zatímco se mě dotýkala.

„Pověz mi něco o té princezničce, kterou mám najít. Jak se dostala do Poseidonovy zahrady, když tam ženy nemohou vstoupit?“

„Ona je ještě dítě, ona může. A navíc je Poseidon její kmotr.“

„A proč nepožádáte o pomoc přímo jeho, když je ochráncem toho dítěte?“

„Zkusily jsme to, ale odpověděl jen, abychom si své děti lépe hlídaly a vychovávaly.“

„A proč se tam vlastně vypravila?“

„Jako malá dostala od Poseidona darem zvláštní vzácnou ryбку sajbu, která dokáže v moři najít vše, nač si vzpome- neš. Aurie ji miluje. Před dvěmi týdny ale přišel Poseidon osobně a ryбку si vzal zpět. Nemohla se s tím smířit. Myslíme si, že se vypravila k němu, aby ji získala zpět. Nevy- lučuji ani to, že se ji pokusila ukrást.“

„Ale jak mám Aurii proboha poznat a najít?“

„Zazpívám ti refrén její oblíbené písničky. Broukej si se mnou: Ryby Poseidona žerou, miloval by, ale kterou, je to láska boží, ať se rybky množí. Bude-li někde nablízku, určitě se ti ozve. Zpívá kudy chodí a její zvonivý hlas nám teď moc chybí.“

„A co když ji nenajdu? Nebo když mě někdo zastaví?“

„Chceš-li se ještě někdy vrátit domů, nebývá ti jiná mož- nost, než ji najít a přivést,“ upřela na mě vážný pohled a něžně mě objala, „hodně štěstí, lidský příteli, tady už začíná území zahrad. Dál nesmím. Udělej prosím vše, abys Aurii vrátil matce.“

To je tedy bláznivá šlamastyka, pomyslel jsem si, když jsem se pomocí rybího ocasu pohyboval podmořskou zahradou a broukal si sirénskou odrhovačku.

„Co tu pohledáváš?“ zaduněl poblíž hromový hlas Posei- dona.

Řekl jsem mu pravdu. Stejně bylo mé posláním v háji. Pán zahrady se ale kupodivu zasmál: „Pobavil jsi mě. Tak tedy ano. Jestli ji najdeš, pustím svou kmotřenku domů.“

Hledal jsem ji dlouho. Už mě z toho věčného broukání začínalo bolet v krku. Pak se k mému nápěvu přidal hlas velryby. To musí být ona! Ještě že jsem měl klíč. Aurie se však bez své rybky odmítla vrátit domů. Zatáhla mě přímo ke svému kmotrovi.

„Vrať mi moji nejlepší kamarádku! Nemůžeš si brát něco, co jsi mi dal, to se nedělá!“

„A ty mi zase nemůžeš poroučet!“ zaduněl rozzlobený kmotrův hlas.

„Možná by vám Aurie se sajbou dokázala najít to, kvůli čemu jste si pro ni přišel,“ navrhl jsem mírně, abych odpoutal jeho pozornost od drzosti malé sirény.

Můj nápad ho zaujal. Pak se věci udály velice rychle. Sajibě šlo hledání ve společnosti Aurie podstatně lépe, než když byla sama, a jejich spolupráce nakonec slavila úspěch.

Co víc dodat? Splnil jsem zadaný úkol a Delfita mě po návratu Aurie odměnila dalším něžným objetím. Uvědomil jsem si, že v její náruči zapomínám na svou zpackanou pozemskou lásku a cítím se téměř šťastný. Najednou jsem na břeh nijak zvlášť nespíchal. Pomalu jsem si zvykal i na ten směšný rybí ocas, co mi sirény oblékly.

„Dám ti na vybranou,“ řekla královna, „buď si s sebou za odměnu odneseš hrst nejkrásnějších perel a zapomeneš na nás, nebo si necháš v uchu perlu sester a smíš se do našeho světa vracet, kdykoliv se ti zlíbí. Co si vybereš?“

Spočinul jsem pohledem na něžné Delfitě a vybral si druhou možnost. Svět se mi zamlžilo a probral jsem se až na břehu. Naštěstí už bez ocasního návleku. Akorát mě pořád bolel krk a ucho.

„No tak kámo, dýchej! Prober se. Co je, sakra, s tebou?!“

„Bolí mě ucho,“ zasípal jsem ztěžka a promnul si oči.

„No jo, málem jsi při tom skoku přišel o své náušnice.“

Škrtnul jsi kapku o dno. Hele, ty máš na jedné náušnici perlu! To se teď nosí?“ radoval se můj kamarád, že jsem se probral, a kývl na zdravotníky, aby mě naložili do sanitky. „Zamiloval jsem se do sirény,“ řekl jsem mu a pokusil se o úsměv.

„No, pokud máš náladu na srandičky, tak jsi podle mě v pořádku,“ zasmál se přítel a palcem zdviženým vzhůru se se mnou rozloučil.

Druhý den ráno mě z nemocnice propustili. Byl jsem naprosto fit. Vrátil jsem se mezi kamarády k vodě. A vrátil jsem se i tam dolů do světa sirén. Perla sester fungovala. Než skončila dovolená, už jsem si na svou ztracenou lásku málem ani nevzpomněl...